

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ἐπὶ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν ἀγγελλοῦμα, ἀληθεῖς παρασχόν ἐν τῇ χάριτι ἡμῶν ἡμετέρας, καὶ ἐπὶ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνεγνώσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον ἐν τοῖς παισὶ.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΡΗΤΕΙΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτήσια δραχμῶς 80. Ἐξάμηνος δραχ. 45. Τρίμηνος δραχ. 15.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρῶσια διατημ. 50.— Ἀμερικῆς δολλάρια 4.— Ἀγγλίας καὶ ἑλλων ἐν γένει τῶν ἑλλων Κρατῶν σελλήνια 10.

*Ἐξάρηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ἩΚΔΙΔΗΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ-ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

*Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουθῆμοτος μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

*Ὁδὸς Ἐρμούου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'—Τόμος 35ος

*Ἐν Ἀθήναις, 2 Ἰουνίου 1928

*Ἔτος 50ον.—Ἀριθ. 27

ΣΕΛΜΑΣ ΛΑΓΚΕΡΑΦ (Βραβείον Νορβέλ)

ΤΟ ΘΑΥΜΑΣΤΟ ΤΑΞΙΔΙ

—Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο—

Τὸν κυρίως λοιπὸν μιὰ ἀφραστη λύπη γιὰ τὰ δυστυχεύοντα ζῶα ποὺ βρίσκονταν ἐπὶ τῇ διάθεσιν τῶν θηρίων, ἐνῶ πραγματικὰ δὲν ἔπρεπε νάχουν κανέναν ἄλλο κύριον ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους.

Ὁ παπᾶς σκέφθηκε τοὺς χωρικοὺς τοῦ Ντελόμπο ποὺ ἀγαποῦσαν τόσο τὰ «ζῶα τους». Ἄν τὸ ἐγνώριζαν αὐτὸ τὸ πρᾶγμα, συλλογίστηκε, δὲν θὰ τὸ ἀφίγαν ποτὲ νὰ γίνῃ. Θὰ προτιμοῦσαν νὰ ριψοκινδυνεύουν τὴν ἴδια τὴ ζωὴ τους παρὰ ν' ἀφήσουν τὰ κοπάδια τους νὰ ἐρθοῦν ἐδῶ, ἀνάμεσα στοὺς λύκους καὶ τίς ἀρκούδες, γιὰ ν' ἀκούσουν τὴν καταδίκη τους ἀπ' τὸ στοιχεῖο.

Τὸ τελευταῖο κοπάδι πτοῦ ἤρθε, ἦταν τὸ κοπάδι τοῦ παπᾶ. Ὁ παπᾶς ξεχώρισε ἀπὸ μακρὰ τὸν γινώριμο ἦχο τοῦ κουνουριοῦ τῆς μεγάλης του ἀγελάδας, καὶ τὸ ἴδιο φαίνεται θὰ κατάλαβε καὶ τ' ἄλογο. Ἄρχισε νὰ τρέμει σύγχωρο καὶ τὸ σῶμα του λούστηκε στὸν ἰδρώτα τῆς αγωνίας.

—Ἄ, ἄ, εἶπε ὁ παπᾶς στὸ ἄλογο, τώρα εἶναι ἡ σειρά σου νὰ περάσης κάτω ἀπ' τὸ στοιχεῖο καὶ νὰ μάθης τὴν ἀπόφασή σου. Μὴν φοβάσαι. Κατάλαβα γιὰτί, μ' ἔφερες ἐδῶ καὶ δὲν θὰ σὲ ἐγκαταλείψω.

Τὸ κοπάδι τοῦ παπᾶ ξεπρόβαλε ἀπὸ τὴν ἀκρὴ τοῦ δάσους καὶ ἄρχισε νὰ προχωρῇ πρὸς τὰ θηρία καὶ τὸ στοιχεῖο. Στὸ τέλος τῆς γραμμῆς πήγαине τ' ἄλογο ποῦχε ἀνεβάσει τὸν ἀφέντη του στὸ Μπλακατζεν. Ὁ παπᾶς δὲν εἶχε ξεκαθαλλίσει ἀλλὰ καθόταν ἡσυχῶς στὴ θέση του καὶ ἀφῆνε τὸ ζῶο του νὰ πλησιάζῃ στὸ στοιχεῖο.

Ὁ παπᾶς δὲν κρατοῦσε ἐπάνω του οὔτε τοῦφέκι οὔτε πιστόλι οὔτε μαχαίρι γιὰ νὰ υπερασπισθῇ τὸν ἑαυτό του. Εἶχε ὅμως βγάλει ἀπὸ τὸ δισάκι του τὴ Σύνοψη καὶ τὴν ἐπέβλεψε σφιχτὰ στὸ στήθος του σὰν γάταν νὰ παλαίψῃ μὲ τὸν Διάβολο τὸν ἴδιο. Στὴν ἀρχὴ φαίνονταν σὰν νὰ μὴν εἶχε κανέναν παρατηρήσει τὸν παπᾶ. Ἀκριβῶς ὅπως καὶ ὅλα τ' ἄλλα, πέρασε τὸ κοπάδι τοῦ παπᾶ μπρὸς ἀπὸ τὸ στοιχεῖο τοῦ δάσους, ἐκεῖνο ὅμως δὲν ἔγειρε οὔτε μιὰ φορὰ τὸ δαυλὶ του. Μόνον ὅταν πέρασε ἀπὸ μπροστὰ του τὸ

ἔξυπνο ἄλογο, ἔκανε μιὰ κίνηση σὰν νὰ ἤθελε νὰ τὸ σημαδέψῃ μὲ τὸ σημάδι τοῦ θανάτου.

Τὴν ἴδια ὅμως στιγμή ὁ παπᾶς ἔβαλε μπροστὰ στὸ στοιχεῖο τὴ Σύνοψή του καὶ ἡ λάμψη τοῦ δαυλιοῦ ἔπεσε ἐπάνω στὸ σταυρὸ ποὺ ἦταν στὸ ἐξώφυλλο. Τότε τὸ στοιχεῖο ἔβγαλε μιὰ ἀγρία δυνατὴ φωνή, τὸ δαυλὶ ἔπεσε ἀπὸ τὰ χέρια του καὶ ἔσθυσε τὴν ἴδια στιγμή.

Μέσα στὴν ξαφνικὴ μετάβαση ἀπὸ τὸ φῶς στὸ σκοτάδι, ὁ παπᾶς δὲν μπόρεσε νὰ διακρίνῃ τίποτε καὶ οὔτε ἀκουσε πιά ἀποτε. Γύρω του κυριαρχοῦσε ἡ ἴδια σιωπὴ ποὺ ἀπλωνόταν πάντα σ' αὐτὸ τὸ μέρος τὸ χειμῶνα. Τότε ἔξαφνα σχίστηκαν τὰ πυκνὰ σύγνεφα ποὺ σκέπαζαν τὸν οὐρανὸ καὶ μέσα στὴν σχισμὰ φάνηκε ἡ πανσέληνος καὶ ἔριξε σὴ γῆ τὸ φῶς τῆς. Καὶ τότε εἶδε ὁ παπᾶς ὅτι μονάχα αὐτὸς καὶ τ' ἄλογο τοῦ βρίσκονταν στὴν κορυφὴ τοῦ Μπλακατζεν. Ὅτε ἕνα ἀπ' τὰ θηρία δὲν φαίνονταν πούθενά καὶ τὸ χῶμα ἦταν ἀνεγγίχτο παρ' ὅλα τὰ κοπάδια ποὺ τὸ εἶχαν πατήσει. Ὁ ἴδιος ὅμως βρίσκονταν ἐπάνω σ' ἄλογο τοῦ καὶ κρατοῦσε ἀκόμα τετατωμένα τὰ χέρια του, ποὺ θὰ βαστοῦσαν τὴ Σύνοψη. Καὶ τ' ἄλογο πάλι ἔτρεμε δλόκληρο καὶ ἦταν λουσμένο στὸν ἰδρώτα.

Ὅταν ὁ παπᾶς κατέβηκε ἀπ' τὸ βουνὸ καὶ ἔφθασε στὸ σπίτι του, δὲν ἤξερε καλὰ-καλὰ νὰ πῇ, ἂν αὐτὸ ποὺ εἶδε ἦταν ἀλήθεια ἢ μόνον ὄνειρο. Κατάλαβε ὅμως πῶς ἦταν μιὰ προειδοποίηση γιὰ τὴν τόχην τῶν ἀμοιρῶν τῶν ζῶων ποὺ ἦταν στὴν ἐξουσία τῶν θηρίων. Καὶ μίλησε στοὺς ἐνορίτες του τοῦ Ντελόμπο μὲ τέτοια δόναμη ὥστε στὸν καιρὸ τοῦ ξεπαστρεύτηκαν ὅλα τ' ἀγρία θηρία, οἱ λύκοι, οἱ ἀρκούδες καὶ οἱ ἀλεπούδες ποὺ ζῶσαν μέσ' στὸ δάσος. Φαίνεται ὅμως, ὅτι ἀπ' τὸν καιρὸ ποὺ πέθανε, πλήθαιναν πάλι.

Ὁ Παπᾶς καὶ τὸ Στοιχεῖο τοῦ Δάσους.

Εδώ τελείωσε ο Βερνάρδος τη διήγησή του και δέχθηκε πολλούς επαίνους απ' όλες τις μεριές. Φαινόταν βέβαιο ότι αυτός υπέρνε το βραβείο και σε πολλούς μάλιστα έκανε λήθη που θα τον μούσε ο Κλέμεντ να συναγωνισθεί μαζί του.

Ο Κλέμεντ όμως άρχισε τη διήγησή του δίχως να δειλιάσει:

— Μιά φορά, είπε, βρισκόμουν στο Σκάνον; στον μεγάλο κήπο της Στοκχόλμης, κι' είχα νοσταλγία...

Και διηγήθηκε για τον γάμο που άγόρασε, και για την συμφωνία που έκανε μαζί του, και για την συνάντησή του με τον γέρο κύριο και για τα όσα του είπε εκείνος. Κι' έλεγε κι' έλεγε, κι' όσο μιλούσε τόσο περισσότερο τον θαύμαζαν εκείνοι που τον άκουγαν και όταν στο τέλος έφθασε στο σημείο που ο υπηρέτης του παλατιού του φερε εκείνο το θαυμάσιο βιβλίο, τότε όλες οι βοσκοπούλες άφησαν τα έργάχειρά τους απ' τα χέρια τους κι' όλοι στεκόνταν άκίνητοι και κοίταζαν με θαυμασμό τον Κλέμεντ που του είχαν τύχει τέτοιες παράδοξες περιπέτειες.

Μόλις τελείωσε ο Κλέμεντ, η μεγαλύτερη βοσκοπούλα είπε, πώς το μαντήλι ήταν δικό του.

— Γιατί, είπε, ο Βερνάρδος μάς διηγήθηκε κάτι που έτυχε σε άλλον, ενώ ο Κλέμεντ είπε αυτά που έτυχαν στον ίδιο κι' αυτό νομίζω εγώ πως είναι πιο σπουδαίο.

Όλοι συμφώνησαν μαζί της σ' αυτό το πράγμα. Από την ώρα που είχαν μάθει, ότι ο Κλέμεντ είχε μιλήσει με τον βασιλιά, τον κοίταζαν με άλλα μάτια από πριν, και ο φτωχός οργανοπαίκτης φοβόταν σχεδόν να δείξει πόσο υπερήφανο ένιωθε τον έαυτό του. Εκεί που ήταν όμως βυθισμένος μέσ' στην εδύχια του, κάποιος τον ρώτησε τι άπόκανε με τον μικρό γάμο. Κι' άποκρίθηκε:

— Δεν μπόρεσα μονάχος μου να το βάλω στο γαλάζιο πιάτο το φαί του, παρακάλεσα όμως ένα Λάπωνα να το κάνει αυτός αντί για μένα. Τι άπόγεινε έπειτα δεν ξέρω.

Μόλις είχε πει ο Κλέμεντ αυτά τα λόγια, ήταν ένα κλαδί από έλατο ήρθε μ' όρμη από πάνω κι' έπεσε μπρός στη μύτη του. Δεν είχε πέσει από δέντρο, ούτε το είχε πετάξει κανένας άνθρωπος, κανένας δεν μπορούσε να καταλάβει από πού είχε έρθει.

— Α, Κλέμεντ! είπε η βοσκοπούλα. Είναι σαν ν' άκουσας οι γάνοι αυτά που λέμε. Μου φαίνεται πως δεν έπρεπε να πής σε άλλον ν' αγοράσει το γαλάζιο πιάτο, αλλά να το φροντίσεις μοναχός σου.

(Άκολουθεί)

ΓΕΟΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΣΤΗ ΣΚΙΑ ΤΟΥ ΠΥΡΓΟΥ

Μυθιστόρημα από Vriignault και Valdor

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

— Και σας δε θα σας βλέπω πιά, ρώτησε η Νταίχη ανήσυχη.

Δάκρυα ανέβηκαν στα μάτια της. Δεν τό είχε σκεφθεί ότι θάμενε μακριά από τη θετή της μητέρα.

— Δεν υπάρχει λόγος να κλαίς, αγάπη μου. Θάρχομαι ταχτικά να σε βλέπω και συ θάρχουσαι να περνάμε μαζί την Κυριακή μας. Αλλά θα τα κανονίσουμε. Τώρα πιά δεν πιστεύω να υπάρχει φόβος να σε γνωρίση κανένας. Ούτε μοιάζεις πιά μ' εκείνο το μωρουδάκι που τόλεγαν Νταίχη.

Φίλησαν το θείο-Θωμά και ξεκίνησαν. Ο αγαθός φύλακας πολεμους να

«Ο Τζόε είχε γίνει γέρο πλληγκάρι δεκαεφτά χρόνων...» (Σελ. 218, στ. γ.)

κρύψει τη συγκίνησή του, μα τα βουρκωμένα μάτια του τον πρόδωσαν. Τι άδειαν που θα φαινόταν το σπίτι, τώρα που θάφευγε η Βιολέττα!

Ήταν ανοιξιάτικο πρωί, ο ήλιος έλαμπε άπαλά, οι άνθρωποι περνούσαν χαρούμενοι και η Νταίχη μεθόσσε από το φως και τον καθαρό αέρα.

Ανέβηκαν πεταχτές το δρόμο του ποταμού, έως το μικρό μώλο, όπου έδενε τη βάρκα του ο γέρο-Δίκι. Είχαν συμφωνήσει να τους πάει με τη βάρκα του ως το Οδυσμίνωστερ κι' αυτό ήταν μεγάλη χαρά για τη Νταίχη. Οι περίπατοι με τη βάρκα ήταν η καλύτερη ανάμνηση της παιδικής της ηλικίας, κι' όταν βρέθηκε πάλι κοντά με τους αγαθούς αυτούς ανθρώπους, μέσα στα ήσυχά νερά του ποταμού, της φάνηκε ότι όλα τα θλιβερά χρόνια έσβουσαν μονομιάς από τη μνήμη της.

Κι' όμως πόσο είχαν αλλάξει όλα! Η βάρκα τώρα της φάνηκε πολύ μικρούλα. Μπήκε μέσα μ' ένα πήδημα, ενώ άλλοτε την επάγγαν στην άγκυρα για να τη βάλουν. Χρειάστηκε να σκύψει για να μπει κάτω από την τέντα, που άλλοτε της φαινόταν τεράστια. Ο γέρο-Δίκι ήταν πιο άσπρος και πιο κουρασμένος, κι' ο Τζόε είχε γίνει πιά γέρο πλληγκάρι δεκαεφτά χρόνων.

Τώρα ο Τζόε τραβούσε τα κουπιά κι' ο γέρος κρατούσε το τιμόνι.

— Καθένας με τη σειρά του, είπε ο βαρκάρης, όταν η Νταίχη τον ρώτησε γι' αυτή την αλλαγή. Είδα κι' έπαθα για να το μάθω το κουπί. Τώρα όμως τραβά καλύτερ' από μένα!

— Δεν έχεις ανάγκη έσύ, παππού, είπε ο Τζόε. Είσαι πάντα ο πιο γέρος βαρκάρης στο ποτάμι και στοι χηματζώ πως βάσεις κάτω όλους τους άλλους.

— Στην άνάγκη, δε λέω όχι, άπάντησε ο γέρος, που κολακεύθηκε η φιλοτιμία του. Αλλά για καθεμέρα, δε βαστούν πιά τα κότσια.

Ύστερα γύρισε στην κυρία Γουίλ.

— Όστε άποφάσισης να τ' ανοίξεις το κλουβί, κυρά Τζέννη, ρώτησε. Μου φαίνεται όμως πως

το πουλί σου είναι μικρό ακόμα για να πετάξει μοναχό του.

— Τό πουλί μου θέλει άέρα και χαρά, ξάδελφέ μου. Κοίταξέ το πως χάλασε το χρώμα του!

Και καθώς μιλούσαν μεταξύ τους τα δυο παιδιά, για τις περασμένες παιδικές διασκεδάσεις τους, η Τζέννη πρόσθεσε συχνά-σικά:

— Τι λέτε; Είναι κανένας φόβος να την άφισουμε τώρα πιά να βγαίνει έξω; Μπορεί να τη γνωρίσει τώρα κανείς, έτσι όπως μεγάλωσε;

— Μπιά, τώρα δε θα τη γνώριζε μήτε η ίδια η μάνα της. Ύστερα έγιναν τόσα και τόσα μέσα σ' αυτά τα χρόνια. Σήμερα χάθηκαν οίκογένειες μεγάλες και τρανές, και κανένας κοιτάζει να γλυτώσει το κομάρι του. Ποιος ξέρει αν βρίσκεται τώρα στη ζωή κανένας από τους δικούς της κι' αν έχει ακόμα νού να ζη-

τήσει το μωρό, που έχει χαθεί από τόσα χρόνια!

Έφτασαν πιά στο τέρμα του ταξιδιού τους. Η Νταίχη άποχαίρετσε τους δυο φίλους της κι' έφυγε μαζί με τη θετή της μητέρα. Κοίταξε με περιέργεια το θέαμα της πολυθρόνης πύλης. Είχαν περάσει τόσα χρόνια από την εποχή, που είχε περπατήσει, παιδάκι τότε, στους δρόμους του Λονδίνου, ώστε τώρα θαρούσε ότι έβλεπε πράγματα έντελώς καινούργια.

Πέρασαν από το Χουάιτ-Χώλ, το παλάτι όπου είχε βρει τραγικό θάνατο ο βασιλιάς Κάρολος ο Α' κι' όπου κατοικούσε τώρα ο παντοδύναμος Κρόμβελ. Η Νταίχη παρακάλεσε τη Τζέννη να σταθούν να κοιτάξουν.

Αλλά ένας σκοπός στην πόρτα τους στραβοκοίταξε κι' η Τζέννη έκρινε φρόνιμο να πάρει την κόρη της και να φύγει το γρηγορότερο. Άλλωστε, τη στιγμή εκείνη άλλαξε η φρουρά κι' οι στρατιώτες άπομάκρυναν άγρια όλους τους περιέργους.

Πέρασαν ύστερ' από τους κήπους του Νοσοκομείου του Άγιου Ιακώβου, για να πάγε στη γειτονιά της μίς Μίλδρεδ. Οι κήποι αυτοί άργότερα έγιναν πάρκα με νέα σχέδια που τα έκαμαν ειδικοί τεχνίτες από τη Γαλλία. Τότε όμως ήταν γεμάτοι φυσική βλάστηση κι' άγρια λουλούδια, κι' άφθονα πουλιά πετούσαν από δέντρο σε δέντρο.

Η Νταίχη ήταν καταμαγεμένη. Πού να το φανταζόταν, ότι έξω από τους μαύρους εκείνους και σκυθρωπούς τοίχους του Πύργου υπήρχε ένας τέτοιος επίγειος παράδεισος!

Ζήτησε να καθήσουν στη χλόη, γιατί τ' άσυνείθιστα πόδια της είχαν κουραστεί από τον πρώτον αυτό περίπατο.

Η Τζέννη δεν της άρηθήκε τη χάρη αυτή. Κι' η ίδια ήθελε ν' άπομακρύνει όσο ήταν δυνατό τη στιγμή που θ' άποχωριζόταν τ' αγαπημένο της κόριτσι.

Έρριξε κρυφά μια ματιά στα χλωμά μάγουλά της κι' άμέσως έδωσε κάθε διαταγή: Έπρεπε, για να σώσει την ύγεια της Νταίχης, να επιβάλει στον έαυτό της τη θυσία του χωρισμού. Κι' ο Θεός θα ήταν μαζί με το έρημο κοριτσάκι και θα το φύλαγε από την έπιβουλή των έχθρών του.

Κάθησαν και ξεκουράστηκαν στον έσκιό ενός δέντρου. Η Τζέννη έκαμε τις τελευταίες συστάσεις της στη Νταίχη:

— Άκουσε τι θα σου πώ, αγαπημένο μου παιδί, είπε. Σε λίγο θα βρεθείς μοναχή σου, σε μεγάλη κόρη, κι' όμως έσύ ακόμη δεν μεγάλωσες όσο χρειάζεται, για να τα βγάλεις πέρα. Θα ιδείς τώρα ανθρώπους άγνωστους, ενώ ως τώρα ζούσες κλεισμένη κι' έβλεπες έμας.

(Άκολουθεί) ΜΙΚ Δ ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΧΙΛΙΑ ΜΥΡΙΑ ΖΗΤΩ Ο ΝΤ' ΑΝΝΟΥΝΤΣΙΟ!

Ο ποιητής Λάμπρος Πορφύρας, έδω και είκοσι χρόνια, έκαμ' ένα ταξίδι άναψυχής στην Εύρώπη.

Μόλις ξεμπαρκάρησε στο Μπρίντζι της Ιταλίας, το πρώτο πράγμα που κίνησε την προσοχή του, ήταν μια τεράστια έπιγραφή σ' ένα μαντρότοιχο, που έλεγε: Ζήτω ο Γαβριήλ Ντ' Αννούντσιο!

Τότε ακόμα, σημειώστε, ο Ντ' Αννούντσιο δεν ήταν παρά ποιητής και μυθιστοριογράφος, γνωστότατος βέβαια στο φιλολογικό κόσμο, αλλά χωρίς τη μεγάλη δημοτικότητα που έχει σήμερα, μετά τη δράση του μάλιστα στο μεγάλο πόλεμο. Κι' ο Λάμπρος Πορφύρας έθαύμασε πολύ.

«—Τι τόπος κι' η Εύρώπη! συλλογίστηκε. Ίδες πως τιμούν εδώ τους

ποιητές! Φαντάσου, αν θα ίδουμε μεις ποτέ, σε κανένα άθηναϊκό μαντρότοιχο, μια έπιγραφή σαν αυτή: Ζήτω ο Κωστής Παλαμάς!»

Σε λίγο, άπάντησε στο δρόμο κάποιον γνωστό του Ιταλό. Και τοδείξε την έπιγραφή με μια χειρονομία που έδειχνε όλο του τον θαυμασμό, έτοιμος να του εκφράσει και συγχαρητήρια προς τον Ιταλικό λαό για την τόση φιλομουσία του.

— Α, ναι, έκαμε τότε με άφέλεια ο Ιταλός. Ο κύριος Ντ' Αννούντσιο... Τον γνωρίζετε;... Είναι όποψήφιος βουλευτής... Ελπίζω να βγή, γιατί είναι καλός άνθρωπος.

«Α, έτσι;... Ώστε η έπιγραφή εκείνη, που ο Έλληνας ταξιδιώτης την πήρε σε μια εκδήλωση άγάπης προς τον ποιητή, δεν ήταν παρά μια ρεκλάμα όποψήφιου; Τι άπογοήτευση!»

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

Η ΡΗΝΑ ΚΙ' Η ΜΑΡΙΝΑ

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

ΚΣ.

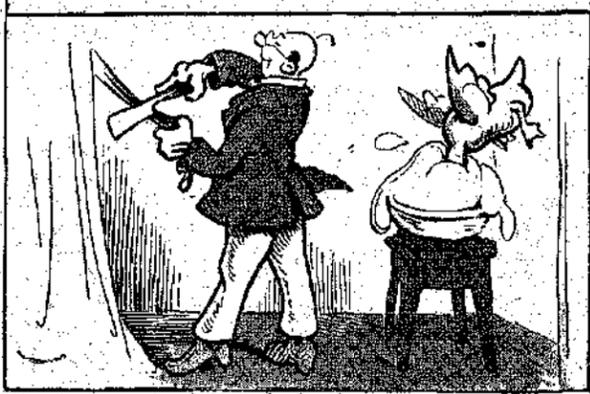
Ήταν η πόρτα ενός μικρού κουρείου.

Ο κουρέας, ο κύρ-Μάνθος, έφτιανε σαπουνάδα, για να ξυρίση τον πελάτη του, τον κ. Μυταράγκο, που καθισμένος μπροστά στον καθρέφτη, με την πετσέτα στο λαιμό, διάβαζε ήσυχά μια έφημερίδα και περίμενε.

Η σαπουνάδα έγινε. Κι' ο κύρ-Μάνθος άφησε τη γαβάθα γεμάτη και γύρισε για να κούνησει λίγο το ξυράφι στο λουρί...

Φαίνεται όμως, πως κι' οι δυο ήταν, πολύ βυθισμένοι στην έργασία τους, — ο κ. Μυταράγκος στο διάβασμα, ο κουρέας στο άκόνισμα, — και γι' αυτό δεν άκουσαν, δεν είδαν, δεν κατάλαβαν, πως η πάπια με το μελανωμένο γάντι μπήκε άξαφνα άπό την ανοιχτή πόρτα στο κουρείο, βούτηξε το κεφάλι της στη γαβάθα με τη σαπουνάδα και ξαναβγήκε από ένα παραθύρο.

Έπειτα εκείνη την ώρα, στο κουρείο δεν ήταν κι' άλλος κανένας...

Την ίδια στιγμή, ο κύρ-Μάνθος τελείωσε και το άκόνισμα. Έπειτα, άνώποπος, μ' έμπιστοσύνη, έχωσε το πινέλο του στη σαπουνάδα και, χωρίς να παρατηρήσει τίποτα το έκτακτο, άρχισε να πασαλειφί το πρόσωπο του κ. Μυταράγκου.

(Άκολουθεί)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΘΗΡΗΤΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΜΙΑ ΥΠΕΡΑΣΠΙΣΗ ΤΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ

Αγαπητοί μου,

ΑΔΙΚΟΥΣΑ τή διανοητικότη-
της φίλης μας που έχει το
ψευδώνυμο 'Ελεύθερο Πουλί
αν έλεγα το συνειδημένο, πώς
έπρεπε να γίνει δικηγόρος: είναι για
πολύ ανώτερα και... ειλκρινέστερα
πράγματα. Τό μεγάλο αυτό γράμμα που
έστειλε στη Διάπλασι για να υπερασπι-
σθή τον κατηγορούμενο Κινηματογράφο,
μου έκαμ' έντύπωση. Αφίνω την ευ-
γλωττία και τη διάλεκτική. Δείχνει τό-
σες γνώσεις, που λίγοι κι' από τους «ει-
δικούς» θα τις έχουν και τέτοια παρα-
καλούθηση της κινηματογραφικής κίνη-
σης, και της δικής μας και της ξένης,
που λίγοι επίσης θα την κάνουν. Δεν ο-
πάρχει αμφιβολία: ή φίλη μας είναι γε-
ρό μυαλό, διαβασμένο, καλλιεργημένο.
Και γι' αυτό έσα- έσα λυπούμαι που
κυριεύθηκε κι' αυτή από τη «μανία»
του Κινηματογράφου, ένφ' μιιά άλλη, για
κάτι σοβαρότερο, πνευματικώτερο, κα-
λαισθητικώτερο, θά της ήταν τόσο πιό
ταιριαστή!

Νά ελπίζω τώρα πώς θα μπορέσω να
της δείξω τό άδικό της στο κυριώτερο
πρώτα-πρώτα σημείο:

Δέν ξέρω, γιατί τό κυριώτερο αυτό
σημείο είναι «ζήτημα γούστου», και
τά ζήτήματα γούστου, δυστυχώς, δέν
λύνονται μαθηματικά: ένα κι' ένα κά-
νουν δύο. Τρία! σου άπαντά ο άλλος.
Κι' είναι τόσο ανεξέλεγκτος, όσο κι' έ-
νας που θάπαντούσε τέσσερα, πέντε, δε-
κα... Καθένας, βλέπετε, «μέ τό γούστο
του». Έγώ π.χ. και μερικοί άλλοι προ-
τιμούμε τό άληθινό Θεάτρο από τον
Κινηματογράφο, γιατί έχουμε άλλο γού-
στο από τό 'Ελεύθερο Πουλί, που
θεωρεί τον Κινηματογράφο μιιά σπου-
δαία Τέχνη. Πώς να την πείσω πώς τό
δικό μας γούστο είναι άνωτερο από τό
δικό της; Κι' αν καθόρθωνα άκόμα να
πείσω τό λογικό της με δνόματα, με
πράγματα, μ' επιχειρήματα τελοσπάν-
των, πώς θα την έκανα νάλλάξη τό αϊ-
σθημά της; Στο τέλος θα μπορούσε να
μου πη: «Έχετε δίκιο. Αλλά έμένα...
μάρεσει ο Κινηματογράφος!» Έ, λοι-
πόν, στο «μάρεσει» ή στο «δέν μάρεσει»
λογική δέν χωρεί. Τό γούστο δέν έλ-
λάζει. Κι' αν άλλάξη κάποτε, αυτό γί-
νεται άσυναίσθητα, με τον καιρό, με την
έπίδραση διαφόρων συνθηκών, που κά-
ποτε μάλιστα είναι και τυχαίες: Ένα
διάδασμα που μπορούσε και να μην τύ-
χη να τό κάνη, ένα θέαμα που μπορού-
σε και να μην τύχη να τό ίδης, συμ-
πληρώγων άξανα μέσα σου τη λαν-
θάνουσα, μακροχρόνια επίδραση μιιάς
συναναστροφής, ένός περιβάλλοντος, και

φέρνουν μιάν άνατροπή στο αισθητικό
σου, που μοιάζει με ζύπνημα ή με ανά-
δλεψη.

Η φίλη μας, μετά πολλούς διαταγ-
μούς, που τόσο ώραία έκθέτει στον πρό-
λογό της, άποφάσισε να γράψη στη Διά-
πλασι, όταν είδε νάπαντά σ' ένα παιδί
πώς ο Κινηματογράφος είναι μιιά κολοσ-
σιαία άκαλαισθησία, θέαμα κατάλληλο
για άμορφώτους. «Είναι, λέει, επανό-
ληψη της κατηγορίας που ο διάσημος
κριτικός του Παρισιού Paul Soudey ά-
πέδωσε στον Κινηματογράφο. Αλλά τότε
στο Παρίσι, έχι λίγοι μορφωμένοι άν-
θρωποι, σαν τον Benoit, τον Decombra,
τον Frondaie, τον Francis Carco
κι' ένα σωρό άλλους, διαμαρτυρήθη-
καν...» Καθόλου παράξενο! Γιατί ο
Soudey είναι έννας κριτικός με μεγάλο
γούστο, ένφ' ο Benoit, ο Decombra ο
Frondaie και πάει λέοντας, δέν είναι
στην πρώτη γραμμή της γαλλικής δια-
νόησης. Παράξενο θα μου φαινόταν μό-
νο, αν άκουγα πώς αντίκρουσαν τον κα-
τήγορο του Κινηματογράφου ο Apa-
tole France, ο Francois de Curel ή
ο Paul Valéry... Τό 'Ελεύθερο
Πουλί πρέπει να ξέρη πώς άπάρχουν
και «μορφωμένοι» άνθρωποι, γνωστότα-
τοι μάλιστα, σά μερικούς «δημοφιλείς»
μυθιστοριογράφους ή θεατρικούς συγ-
γραφείς, που έχουν κατώτερο γούστο,
κι' άκόμα πώς υπάρχουν μεταξύ των
διανοουμένων και πείσματος, και πνεύ-
ματα έντολολογίας, και συμφέροντα.

Τό δέβαιο είναι, —κι' άς με πιστέψη
ή φίλη μας, τό ξέρω καλά αυτό, — πώς
κι' αυτοί άκόμα οι ίδιοι, που σέ μιάν
ενquiry, σά μιιά δημοσιογραφική «έ-
ρευνα», θάταν ένανοι να υπερασπισθούν
τον Κινηματογράφο, τον θεωρούν κατά
βάθος είδος κατώτερο. Ο, τι ταπεινό,
άσχημο, πρόστυχο, χυδαίο, κι' αυτοί
κι' όλοι τόνομάζουν «κινηματογραφικό».
Για ένα μυθιστόρημα, για ένα δράμα, δ-
ταν θέλουν να τό κατηγορήσουν πώς δέν
στέκεται ψηλά, από έποψη τέχνης, κα-
λαισθησίας, λένε: «αυτό δέν θάταν ούτε
για τον κινηματογράφο». Άλλη φορά,
πριν διαδοθή τόσο ο Κινηματογράφος, τό
έλεγαν «μελοδραματικό». Κι' ίσως τότε
νάδικούσαν τό καίμενο τό Μελοδραμα,
που τό κάτω-κάτω — αφίνω τώρα
τη μουσική, — είχε στο ένεργητικό του
και τό άνωπρότα ένός Βάγγερ. Αρι-
σιμένως όμως τον Κινηματογράφο δέν τον
άδικούν! Τίποτα ανάλογο με τά λιμ-
πρέττα του Βάγγερ δέν μ' έδωσε. Και
δέν θα μ' έδωσέ ποτέ. Οχι γιατί είναι
«μιιά τέχνη άκόμα στα σπάργανα» όπως
νομίζει τό 'Ελεύθερο Πουλί, παρα
γιατί είναι μιιά τέχνη ψεύτικη, μιιά δια-
στροφή και μιιά παρωδία του άληθινού
Θεάτρου, —ένα Θεάτρο που στερείται τό
πιό εύγενικό του στοιχείο, τό Λόγο, και
που βασίζεται στο πιό άσήμαντο και στο

πιό περιττό, τον σκηνηκό διάκοσμο. Κι'
άκριβώς γιατί ο Κινηματογράφος δέν
μπορεί να δώσέ άλλο από ένα «θέαμα»,
δέν θα κάμη ποτέ τίποτα γενναίο και
πάντα θα είναι ένα κατώτερο είδος, που
οί άληθινοί καλλιτέχνες, οί άληθινά
μορφωμένοι άνθρωποι, ποιός πολύ και
ποιός λίγο, θα τό μισούν.

Η φίλη μας με ρωτά αν είδα την ται-
νία «Βαριετέ» με τον Γιάννιγκς, και με
παρακαλεί να της πώ «αν καταλαβαίνω
πώς θα είχα τη δύναμη, σά συγγρα-
φέας, να περιγράψω την τύψη που αϊ-
σθάνεται έννας άνηρωπος που σκότωσε σέ
στιγμή παραφοράς, και να προξενήσω
στούς άναγνώστες μου τό ρίγος που αϊ-
σθάνονται οί θεατές μπρός στην άπεγνω-
σμένη φυσιογνωμία του μεγάλου καλ-
λιτέχνη, να προκαλέσω τά δάκρυα που
χύνουν όταν τον βλέπουν σκυφτό, με σι-
γαλό βήμα, νικημένο από τίς τύψεις,
να πηγαίνω για να παραδοθή στην ά-
στυνομία». Της άπάντω: «Οχι. Δέν κα-
ταλαβαίνω πώς θάχα αυτή τη δύναμη.
Αλλά τί σημαίνει; Είναι δύναμη του
Κινηματογράφου ή του Θεάτρου;
Κι' αν πραγματικά ο Γιάννιγκς αυτός
είν' έννας μεγάλος καλλιτέχνης, δέν θα
φαινόταν χίλιες φορές μεγαλύτερος στο
Θεάτρο, που θάχε βοήθη και τό λόγο,
τη φωνή, και δέν θάδινε άκίμα μεγα-
λύτερο ρίγος;... Η άλήθεια είναι πώς
δέν είδα ούτε τό «Βαριετέ» ούτε κανέ-
ναν άλλον από τούς σημερινούς «κολοσ-
σούς». Είδα όμως άλλτε πολλές ται-
νίες, πήγαίνα, σύχαζα μπόρω να πώ,
στον Κινηματογράφο, και δέν έπαψα να
πηγαίνω παρα όταν κατάλαβα —κάπως
άργά, — πώς ήταν ένα θέαμα άνάξιο και
μιιά ώρα χαρμένη. Τώρα πηγαίνω μόνο
όταν με καλούν να δώσω γνώμη για
καμμιά «άμφίβολη» ταινία, γιατί τό Υ-
πουργείο μ' έχει διορίσει μέλος της Έ-
πιτροπής που τίς «λογοκρίνει». Έτσι εί-
δα και τον «Βαρύκη του Βόλγα» και τό
«Ποτέμκιν». Έχω ιδέα λοιπόν και των
«τελευταίων προόδων» αυτής της τέ-
χνης. Κι' εξακολούθη να τη θεωρώ —
πώς να τό πώ; — κατώτερη του γού-
στου μου.

Αυτά για τό κυριώτερο σημείο: Αλ-
λά είναι και άλλα, που θα τά εξετάσου-
με καμμιάν άλλη φορά. Στο άναμετα-
ξύ, θα συνιστούσα στη φίλη μας, καθώς
και τό δλους που έχουν τη «μανία» της
και που άπόρρησαν για τό κατηγορητή-
ριό μου, να διαβάσουν και στη «Νέα
Έστία», —ένα περιοδικό που δέν μοιά-
ζει με τίλλα, και που οί μεγαλύτεροι
θα μπορούσαν να τό παίρνουν και να
μαθαίνουν πολλά, —να διαβάσουν, λέγω,
ένα σχετικό άρθρο (τεύχος 7ον, 1' Α-
πριλίου «Από την Ζωήν και από την
Τέχνην» σελ. 292). Έχει θά ίδουσι εϊ-
ναι καθαυτό ως τέχνη ο Κινηματογράφος.
Σας άσπάζομαι ΦΙΛΙΩΝ

ΔΙΕΤΕΙΣ ΔΙΑΚΟΠΑΙ

(Μυθιστόρημα υπό 'Ιουλίου Βέρν)

— Συνέχεια από τό προηγούμενο —

Γιατί άριστερά τό ποτάμι ήταν ρηχό
κι' επικίνδυνο, ένφ' δεξιά τά νερά του
ήταν πολύ βαθύτερα κι' ή σχεδία μπο-
ρούσε να πλέη άπρόσκοπτα.

Αυό ώρες ταξίδεψαν έτσι κι' έκαμαν
σχεδόν ένα μίλλι. Πουθενά δέν έσκόνη-
ταψε ή σχεδία τους. Ωστε αν μπορούσαν
να εξακολουθήσουν, θάφταναν ως τη
σπηλιά χωρίς να τό καταλάβουν.

Αλλά κατά τούς λογαριασμούς του
Μπριάν, έπειδή τό ποτάμι είχε μάκρος
έξη μίλλια από τη λίμνη που επήγαζε
ως τό μέρος που είχε νάναγήςει τό πλοίο,
δηλαδή ως την έκβολή του, κι' έπειδή
στο διάστημα της πλημμυρίδας, για να
φτάσουν ως τη σπηλιά θα χρειαζόνταν
παλλήρριες πολλές.

Πραγματικά, κατά τίς έντεκα, ή άμ-
πικτη άρχισε να ξαναφέρνη τά νερά κα-
τά τό ρέμα του ποταμού, κι' άμέσως τά
παιδιά έδεσαν τη σχεδία γερά από τό
δέντρο της όχθης, γιατί άλλουώτικα τά
νερά θα τη γύριζαν στη θάλασσα.

«Τρεις ημέρες χρειάστηκαν για την
κατασκευή της σχεδίας»
(Σελ. 218, σ. 1.)

Τό βράδυ, με την πλημμυρίδα, μπο-
ρούσαν, αν ήθελαν, να τη λύσουν. Αλ-
λά δέν τούς φάνηκε φρόνιμο να ταξιδέ-
ψουν στα σκοτεινά. Κι' άποφάσισαν να
περιμένουν ως τίλλο πρωί.

Βέβαια, προτιμώτερο ήταν ν' άργή-
σουν είκοσιτέσσερις ώρες, παρα να εκ-
θέσουν σέ κίνδυνο τό πολύτιμο φορτίο
τους, τη μόγη τους έλπίδα.
Έπειδή ήταν να μείνουν εκεί τό ο-
λόκληρο της ημέρας κι' όλη τη νύχτα,

ο Δόνιφαν κι' οί άλλοι κυνηγοί βγήκαν
από τη σχεδία στη δεξιά όχθη. Ο Γόρ-
δων τούς σύστησε να μην άπομακρυν-
θούν πολύ, και σά λίγη ώρα γύρισαν μ'
ένα σωρό πουλιά, μικρά και μεγάλα, που
ο Μόκος τά φύλαξε για τό πρώτο τους
γεύμα στη σπηλιά.

Η ημέρα πέρασε χωρίς να συμβή
τίποτ' αξιοσημείωτο. Τό βράδυ οί ταξι-
διώτες πλάγιασαν στο πλεούμενό τους.
Ο Βάξτερ, ο Ούέπ κι' ο Κρός άγρύ-
πησαν, προσέχοντας αν παρουσιάζονταν
άνάγκη να σφίξουν ή να λασιάσουν τά
σχοινιά της σχεδίας. Αλλά καμμιά τέ-
τοια άνάγκη δέν παρουσιάσθηκε.

Τήν άλλη μέρα, τό πρωί στις δέκα,
με την πλημμυρίδα, ή σχεδία εξακολού-
θησε τό ταξίδι της και κατά τη μιιά πά-
λι σταμάτησε. Οπως χτές, διανυκτέ-
ρευσαν στο μέρος που βρέθηκαν. Τήν ω-
ρα που άρχισε ή άμπωτη. Και τίλλο
πρωί ξεκίνησαν. Η πλημμυρίδα εκείνη
βάσταξε ως τίς τρεις μετά τό μεσημέρι
κι' έφερε τη σχεδία μπροστά στην είσο-
δο της σπηλιάς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'

Στον γάφο του ναυαγού. — Σεφάτω-
μα της σχεδίας. — Παγίδες. — Ο Γόρδων
κι' ο Δόνιφαν. — Έρχεται ο χειμώνας.

Η άπόδραση έγεινε με κραυγές χαράς.
Οί μικροί προπάντων ήταν καταχαρού-
μενοι για την άλλαγή αυτή της ζωής
τους. Ο Δόλης πηδούσε στην όχθη σαν
κατσικάκι, ο Ίδερσον κι' ο Γέγκινς έ-
τρεχαν κατά τη λίμνη.

Δέν πηγαίνεις μαζί τους και σύ;
είπε ο Μπριάν στον άδελφό του.

Οχι, άποκρίθηκε ο Ζάκ, καλύτε-
ρα έχω να μείνω έδω.

Δέν κινείται όμως καθόλου, δέν
γυρνάεις τό σώμα σου που έχει άνάγκη.
Α, Ζάκ! δέν είμ' εύχαριστημένος
από σένα! Κάτι έχεις και δέν τό λές.
Μή δέν μπορείς;

Οχι, δέν έχω τίποτα!

Πάντα ή ίδια άπάντηση. Ο Μπριάν
είχε άποφάσισε να μάθη την άλήθεια
έστω και με τη βία. Αλλά ή ώρα δέν
ήταν βέβαια κατάλληλη. Είχε να φρον-
τίση για την έγκατάσταση στη σπηλιά.

Και πρώτα-πρώτα, άφού έδесе γερά
τη σχεδία στην όχθη, έκάλεσε τούς συν-
τρόφους του να τούς δείξη τό «καινού-
ριο τους σπίτι».

Ξεχίγησαν με τό Μόκο μπροστά, που
κρατούσε ένα φανάρι του πλοίου με πο-
λύ δυνατό φώς. Τά κλαδιά που έφρα-
ζαν την είσοδο της σπηλιάς, βρέθηκαν
άπέραχτα, όπως τά είχαν βάλει. Ωστε
κανένας, ούτε άνθρωπος ούτε ζώο, δέν
είχ' επιχειρήσει να μπη. Έδγαλαν τά
κλαδιά και μπήσαν έλοι. Με τό φανάρι
ή σπηλιά καταφωτίσθηκε.

Ω, μα έδω μέσα θάμάστε στενό-
χωρα! φώναξε ο Βάξτερ άφού μέτρησε
με τό μάτι τό μάκρος και τό πλάτος.

— Καθόλου, άποκρίθηκε ο Γκάρνερ.
Φτάνει να βάλουμε τίς κοκέτες μας τη
μιιά άπάνω απ' την άλλη, όπως ήταν
και στις καρπίνες του καραδισιού.

Οχι, είπε ο Ούέλλκοξ. Καλύτερα
να τίς άραδιάσουμε χαίμω.

Μά τότε δέν θάχουμε τόπο να κά-
μουμε δυό βήματα, είπε ο Ούέπ.

Δέν είναι άνάγκη να κάνουμε βή-
ματα έδω μέσα, είπε ο Μπριάν. Δέν έ-

Είχαν κατασκευάσει ένα μηχανήμα,
ένα είδος βαροβλίου...
(Σελ. 218, σ. 1.)

χεις να μ' έπης τίποτα καλύτερο. Ούέπ:

Οχι, αλλά...

Αλλά τί; φώναξε ο Σέρβης. Δέν
δοξάζουμε και τό Θεό, που βρήκαμε μιιά
στέγη για τό χειμώνα; Τι ήθελες λοι-
πόν να βρούμε δώ στην έρημιά; κατοι-
κία με σάλες, τραπεζαρία, σπουδαστή-
ριο, λουτρό;

Οχι βέβαια, είπε ο Κρός: φτάνει
να υπάρχει λίγος τόπος για κουζίνα.

Τήν κουζίνα θα τη στήσω έξω,
άποκρίθηκε ο Μόκος.

Δυσκολία για τό χειμώνα, είπε ο
Μπριάν. Έγώ νομίζω πώς πρέπει να
στήσουμε την κουζίνα του πλοίου έδω
μέσα.

Έδω μέσα; φώναξε ο Δόνιφαν.

Έδω που θα τρώμε και θα κοιμόμαστε,
θα μαγειρεύουμε;

Και τί πειράζει, λόρδε Δόνιφαν;
έκαμε ειρωνικά ο Σέρβης.

Έσένα, κύρ παραμύγερτα, μπορεί
να μη σε πειράζει, έμένα όμως με πειρά-
ζει! άποκρίθηκε πειραγμένος ο Δόνιφαν.

Ησυχία! φώναξε ο Γόρδων. Θά λ-
δούμε και θα κάμουμε τό καλύτερο. Η
κουζίνα, αν τη στήσουμε μέσα, θα μ'
έστραίνει κιόλα.
(Ακολουθεί) Μέταφρ. Π. Ι. Φ. και Γρ. Ζ.

χεται εδωχριστως και περιμένα) Διγενή Ακρίτην (φυσικά, δεν μπορώ να κερκονοσθώ από έγκρις τόσας μαθήματα για τόν διαγωνισμό Δοκίμασων, ή προκήρυξη που δημοσιεύσα δίνει όλες τις αναγκαίες οδηγίες) Γόννη Μαράνη (εδωχριστώ πολύ για τήν υπεράσπιση) αλλά δεν περιμένα θέδια να μάθω απ' αυτό τήν αγάπη που μου έδειξε) Εθνηκή Πιστιν (δεν πειράζει γράφε μόνο το έτος, περίπου και τάλλα τα βρισκω εγώ) Πέτρον Ριονσαι (ελαβ' δ κ. Φ. σ' εδωχριστώ για τήν πληροφορία) Κάμεν Σόβα (μά κ' δ κ. Φ. διατηρεί τήν καλύτερη εντύπωση από τή γιορτή σου) χαιρετισμούς απ' όλους και το Σεπτέμβριον και σε περιμένουμε) Δοσβόπουλο (πολύ μου άρεσε το πρώτο σου γράμμα, μπορείς να μου γράφης τακτικά χωρίς φόβο να με χαλίζεις, τα κομμάτια σου με τή σειρά τους) Σεντεμένο Ηπειρωτάμι (έστειλα, είδα, ότι διαγωνισμός προκηρύχθη) Μυθόλουστην (ω, βέβαια που ο Θεός δεν θάφήση τήν ανθρωπότητα να καταστραφή!) Μελαχροινούλαν (βεβαίως, μπορείς να προσθέσης και τις Δοκίμασες που μου έχες στείλει όταν δεν δεχόμουν και που δεν δημοσιεύθησαν, γιατί να τάνε χαμένες;) Μίμιν Προβίον (οι Έκτός Διαγωνισμός δεν παίρνουν τίποτα, αλλά και να παίρναν, μήπως ήξερα τή διεύθυνσή σου;) Αρλεζιάναν (χαίρω πολύ, αχ, καθώς θά είδες, σου έδεικνω, γιατί τάλλα δύο ήταν πιασμένα) Ρασκουτιν (έστειλα, μή δίνης σημασία σε τέτοια) Μάιμου του Κωλέτη (δεν το κάνω, γιατί δεν το επιτρέπει το ξενοέθνος) Γαλάττειαν (ελαβ' εδωχριστώ, έστειλα 6 τετράδια) Φρασκουτίαν (δεν τήν ταίγιαθ θά στείλης, δρ. 5) Πολυξένην Σολδάτου (φύλλα έστειλα, δ Όδηγός, ακόμη) Έρενην του Πόλου (έστειλα 8 τετράδια, τὰ συσταμένα βέβαια είναι ασφαλέστερα) Μοιραίο Ακρογιάλι (άρκετά καλό, όταν άρχισώ να ξαναδέχομαι, θά μου στείλης άλλο, που θά είναι ακόμη καλύτερο, γιατί εντομπετζό θά γυμνασθώ) Ν. Ι. Παπαλέων (δεν δεχόμαι τώρα και, αλλά κ' αν δεχόμουν, θά περνοσσε άρκετά, καιρός για να βάλωσες, ή το διήγημα ή τήν κολισή, λαβαίνω, βλέπεις, πολλά και δεν μπορώ να τὰ διαβάζω όλα άρκεσως) Γλυκομύλητην (δακτυλ, μην άνησυχής) Ακασίαν (έστειλα τετράδια μαζί με λίσμον) Ματρώσαν (δεν, δ Κ. δεν είναι από το Ναύπλιον) Καλαμιάν (για το ψευδώνυμο δε στείλη ή φίλη σου ένα Postal Order) Μελαχροινήν Κυπριοπούλαν (ελαβ', εδωχριστώ, έμεις δυόλοισα στη διάθεσή σου δρ. 7) Δίνας Δρόση (τίποτ άλλο πέρα να προσπαθήσης να πάρης; και βραβείο) Κητινός Ακρογιάλι (έστειλα, μένου, στη διάθεσή σου δρ. 2) Κίμην Αποστολάκη (έστειλα) Αφροδίτην τής Μηλου (έστειλα 12 τετράδια) Μικράν Αλοατίδα, Γεώργ. Κ. Πέτρον κτλ.

Είς εσας επιστολά; ελαβ' μετὰ τήν 29 Μαΐου, θακνησώ στο έρχομενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ
ΑΡΧΗ 240ου Διαγωνισμού.

Αι λύσεις δεκται μέχρι 2 Αγουστού.

[ΑΠΟ σήμερον αρχίζει ή δημοσιεύσις έγκειριμένων Δοκίμασων από τας Συλλογάς αι δακται εστάλησαν, ή θά σταλούν μέχρι τέλους Ιουνίου, διά τόν 239ον Διαγωνισμόν. Θά έξκολουθήση δε καθ' έλην τήν Β' Έξαμηνίαν, ήτοι μέχρι τέλους Νοεμβρίου.]

403. Δεξιόγρφος
Μιά νότα από τή λύρα του,
Απ' το κομμά του μέλος,
Μ' αυτά κάνεις δλόκρο
Τόν Ποιητή στο τέλος!
Περιπλεκός

404. Στοιχειόγρφος
Έτσι λαίμαργος που είναι
Και λιχουδής, τί θά γινή;
Τό κεφάλι λοιπόν κόψ' του,
Έγχοσ μόνο ν' άπομείνη
Πέτρον Ριονσαι

405. Μεταγραμματισμός
Τίποτα σπουδαίο δεν κάνω
Πι άν βγάλω, Αάμδ' άν βάλω:
Ακαρπο ήταν και το πρώτο,
Ακαρπο είναι και το άλλο.
Αγνώστη

406. Αίνυμα
Κοινό πουλί, που μάχεται
Γενναία, τ' άρσενικό μου
Κάθε πουλί, πετούμενο,
Αηλοί το ουδέτερό μου.
Πριγκίπισσα Δελόττα

407. Πυγμαίς
+
* + *
* * + * *
* * * + * * *
* * * + * * *
* * * * + * * * *
* * * * + * * * *

Έκ τών άνω κατά σειράν: σύμφωνον, έντομον φθοροποιόν, θεός φιλόμογος, άκοιτήριον τής Ελλάδος, νόσος τών άματέλων, τάξις έχθρών.

Οι σταυροί καθέτως νήσοσ του Αίγαίου.

Μοιραίο Ακρογιάλι
408. Κρυπτογραφικός
1 2 3 4 5 6 7 8 9 0 = Φιλόμογος
2 6 3 = Θεός [φής
3 2 3 2 8 8 = Όσος τής Γρα-
4 3 5 3 7 0 = Αγοναύτης
5 3 2 9 0 = Πτηνόν
6 2 2 7 4 9 0 = Βασίλειος τής
7 0 7 0 = Θεός [Γαλλίας
8 2 3 5 5 6 7 0 = Πόλ. Μ. Ασίας
9 2 3 8 7 9 0 = Άσρ. ποιητής
0 1 0 8 9 0 = Άσρ. πόλις Περσπολυμένη

409. Έπιγραφή μετά Δημόδου Διγμάτων
Ι Ε Ν Υ Χ Ε Δ
Ι Α Ν Ε Ρ Ο
Α Α Τ Σ Α Μ
Α Α Γ Η Ν Ι
Ο Τ Η Π Υ Ρ
Χ Τ Α Ι Ο Τ
Ζητείται ή ανάγνωσις και ή λύσις, Άλπινιτής

410. Απλή Ακροστιχίς
Τά μέν άρχικά τών κτωθι ζητουμένων λέξων άποτελούν Ρω-

μαίων ύπατον ή Βυζαντινόν χρονογρόφον" τὰ δὲ τριτα Ρωμοίων φιλοσοφον:

1. Ηρωική πόλις τής Σπέρδεσ 'Ελλοδος
2. Ποταμός τής Π. Ελλάδος
3. Αθηναίος ιστορικός
4. Πόλις τής Σικελίας
5. Ζούφυτον
6. Είδος άγριου όνου
7. Γυνή τής Γραφής.

Κόρη τών Αθηνών
411-414. Όμοιόμορφα Έλεγευσμένα

1. ουσια (Ερώτος.)
2. ουσια (Μούσα.)
3. ουσια (Όμοσιότη.)
4. ουσια (Χώρα τ. Αγγλίας.)

Μίμης Πρόδμος
415. Γρίφος
Είδη, είδη άλλο
Είδη, είδη όντα άλλο
Είδη, είδη άλλο
Κόκκινες Διάβελος

Διά τούς Γαλλομαθείς

416. Charade
A la campagne on voit mon
[premier;
Et quant à mon entier,
On le fait avec mon dernier.
Εύτυχία Κυζικηνεύ

417. Devinette
Dites-moi, s'il vous plait, le-
[ctrice polle,
Quelle est cette belle ville
[d'Italie
Qu'en même temps est un ra-
[pace carnassier,
Impitoyable et cruel comme...
[l'acier?
(Πρωτότερον) Έλευθ. Ρουσσάκης

ΑΥΣΕΙΣ

των Πνευμ. Δοκίμ. τοφ φύλ. 12

174. Πυράρα. (πύρ, άρα.) — 175. Αγή (αύ, γή.) — 176. Τεφρον-κυφών. — 177. Ό Τυγής, ή τγής. — 178.

ΑΘΗΝΑ 179. ΜΙΑΟΥΛΗΣ ΣΙΜΩΝ (Ίαλάτι, Άμαζαμός, λια, ούλαμος, ύ- ΕΤΟΝΑ λη, λαίμος, 'Ηλιας, Σύμη.) — 180-182. 1. 'Ο μέν πλοΐτος θνητός ή δὲ δόξα άθάνατος. 2. Τά στερεά κρηθόν τά πρώτα. 3. 'Ο σκοπός άγιάζει τὰ μέσα. — 183. ΚΙΚΕΡΩΝ (Κάσων, Ίσκαμαί, Κενός, Εύπορά [ή Έχω], Ράδιον, Άραίοσ, Νεκρός.) — 181. 'Ηδώς μέν έχε πρὸς άπαντας, χρώ δὲ τοίς βελτιστοίς. — 185. Έ Πεντέλη έξάγει μάμαρα. (η πέντε, λη έξ, άγει μ' όμοια Ρά.) — 86. PARIS (P-eau, A-dorer, R-appeler, I-mage, S-oie.) — 187-189. 1. Κάομεν (car, main.) 2. Κρεόλη (craie, eau, lit.) 3. Μερκία (mère, qui a.)

ΟΙ ΑΛΛΑΞΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ συνδρομηται παρακαλοϋνται να δηλώνουν άμέσως τήν νέαν των διεσθίνων εις τὸ γραφεϊον μας, άποστέλλοντες και δραχμ. 5 διά τήν εντύπωσιν τής νέας ταίνιας. Άλλως δεν εϋθύνόμεθα διά τήν άπόλειαν των φυλλαδίων των.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διά 1 εως 10 τὸ πολὺ λέξεις μεθ'ά τα στοιχεία δρ. 6 (τὸ ελάχιστον τμήμα.) Πέραν τών 10 λέξεων 60 λεπτά ή λέξις, μετ'όσο δὲ στοιχεία λεπτά 70 και μεθ'αφαιρία δρ. 4.
'Ο χαριστός στίχος δρ. 3.
'Η προπληρωμή είναι άπαραίτητη.
[ΚΗ' — 514]

ΣΥΜΠΟΓΟΙ ΘΑΥΜΙΩΝ ΘΕΩΝ
Αποτέλεσμα δευτέρου διαγωνισμοσ. Α βραβεύομεν Θαλασσοταρχήν και Καίτην Πορφοροπούλου. Τρίτου διαγωνισμοσ παιδικόσ νέμωτοσ. Πρόβραβια δέμνησ βραδεία εκλεκτά, Έμψρόσ, Ίσπλιτα δλοι!! Νέα μέλη: 'Ομορφη Κοκκιλάτα, Νίκοσ Κράλλησ, Έστία Καζαντζόγλου.
[ΚΗ' — 515]

Τοίμνησ διαγωνισμοσ γυμναστωμίν. Τρία βραβεία: κάρτα συμμετοχ. Διαις: [ΚΗ' — 264].

ΟΙ ΨΥΧΟΛΟΓΟΙ εδοσολοποιόν τόν Κολοκοδόσπορο πὸσ δεν μοιάζου με κεινοσ που μάθωσ πολύ χωρίσ να λένε τίποτε. Αδ-τά πρὸς τὸ παρόν.
[ΚΗ' — 517]

Προμηνε τετραδιάσια από άποκαλυψοσ και Στεφν Κουμόλο. Μηνάρεσ. Διαις: Τούλα Ύφρα, Γέρα Μυτιληνά. Έξοπνη Γατούλα
[ΚΗ' — 518]

Ψυχὴ τής Αέβου, σε γνωρίζω. Δεν είν' έτσι; Έξοπνη Γατούλα.
[ΚΗ' — 519]

Τριανταφυλλένια σου εδωχομαι τήν κεινούργια σου (ωη). Γριανταφυλλένια Μεγάλη Έλλάς.
[ΚΗ' — 520]

Αναλλάσσω τετραδιάσια μεθ'όσοσ και 5 λέξ. Γλασκίνα, Τσουκνίδα, Κολοκυθόσπορε, ίδιαιτέρησ περιμένο. Στείλατε: Α. Μαζαράκη. Άγιόσ Ανδρέου 192 για τόν: Έρενην τὸσ Πόλου
[ΚΗ' — 521]

Ο ΣΥΜΠΟΓΟΣ ΨΥΧΟΛΟΓΩΝ εδωχριστώ θερμάσ τήν Μελαχροινήν τὸσ Σκέπτην, δεχόμενος εδωχριστώσ τήν ύποσθητήν.
[ΚΗ' — 522]

ΠΑΡΑΞΗΝΗ ΣΥΝΤΡΟΦΙΑ

ΤΜΗΜΑ ΑΠΟΚΑΛΥΨΕΩΝ. Έλληνικό Αεροπολιό-Μαρομορτά, Κίρα-Συρίνησ, Τυμμένο Τουρφέσ-Κοιτρουβήσ, Ρόδον τὸ Αμαράντονον-Ίσωννίθησ. Σεράβημε ή άλλη έπὸ τόν Εόλλογο Άνδρον: Τσουκνίδα-Τσαντίλη.
Τὸν Άποκαλυψομίν: Πολυλογοσ; Πρόβραβια: Άντι Κόστωσος Πράντοσ στήν [ΚΗ'—488] διόρθωσ; Γρηά Μάκμα. Σηρ. Προσέχης άποτέλεματα διαγωνισμοσ.
[ΚΗ' — 523]

Αναλλάσσω τετραδιάσια και άλληλογοσ φὸ μεθ'όσοσ-εξ τής Μασαίεσ και Μικρής τάξωσ. Διαις μου: Μίλε Μery Tsangopoulou, Grand'Rue de Pera, Cinema Luxembourg, No 410, Constantinople, Turquie.
Άντιγόνη.
[ΚΗ' — 524]

Λίλια Θεοτοκά, σε γνωρίζω. Έχει χαιρετισμοτά πολλά από τήν Mlle Blanche de Fortis. Άντιγόνη.
[ΚΗ' — 525]

Ολόμπει Θεοί, Μαν προσέχης θά σε καταταραξοσσιε. Σορμενιδίεσ δ Κόων
[ΚΗ' — 526]

Στὸ Δημοφύλισησ δημοσφιζομινε τὸ ΣΤέφαν Κογγινον μεσάρινα φήμοσ. ΨΥΧΟΛΟΓΟΙ
[ΚΗ' — 527]

Φ λέγεσ, πρόσσε με σὸ Ίσανοσοειδὲρ δ Αδγερινέσ; Έξ και Μυριόλουστη δχ: Αδελφίεσ Βουρλα (Αδελφ. Σωστό).
[ΚΗ' — 528]

ΕΝΑ ΠΑΙΝΟ ΑΔΙΑΠΛΑΣΤΟΠΟΙΟ. Ίσωννίθησ και άλλησ ανηκισθησ, δέχεται Μικρή Μυστική, κάρτεσ, φωτογραφίεσ (τοποτεία σκηνίεσ...), Πρόβραβια δίμνησ. Έξη ΕΚΑΕΚΤΑ βραβεία Ι... Περιμένωσ άναπόμνημα! Διαις: Αικηγόροσ, Θέβια.
[ΚΗ' — 529]

ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ Ονειρων—Βασίλειος. Ήανθεσ Αίλιεσ
[ΚΗ' — 530]

Βολιωτάη, Άρλεκίνε—Σωφίασ και Πωδύπολυε. Χά, χά τήν κθατε. Τραλλοκορίτισσ, Ζοζεφίνη.